

இனி
வரும்
காலம்

841.7
8858
SL/PR

சமீபத்தில் கவிதைகள்

Digitized by Noolman, Noolman,
Noolman, Noolman, Noolman

உள்ளடக்கம்

பதிப்புரை	□ 5
ஒரு முன்னுரை	□ 9
இனி வருங்காலம்	□ 29
புதுசு 3	
31 வைகாசி 81	□ 30
இன்னும் ஒரு முறை	□ 33
புதுசு 4	
காலம்	□ 35
வானம்பாடி 21	
ஒரு சிநேகிதிக்கு எழுதியது....	□ 38
சுவர் 1	
காதல் பற்றிய மூன்று கவிதைகள்	□ 41
இளந்தென்றல் 83	
பதில்	□ 47
மரணத்துள் வாழ்வோம்	
பொயிஸாண்ட்ஸின் மரணம்	□ 50
புதுசு 10	
நான் ஆசைப்படுகிறேன்	□ 53
மே '86 அம்மாவுக்கு	□ 56
காலம் உன்னைக் காயப்படுத்தவில்லை	□ 60

இனி

வரும் காலம்

நா. சபேசன்

பொதிகை வெளியீடு

முதல்பதிப்பு, செப்டம்பர் 86 □ உரிமை
ஆசிரியருக்கு. அச்சு: பிளேஸ் பிரிண்டர்ஸ்,
12, முதல் பிரதான சாலை, தேரு நகர்,
சென்னை-20. □

விலை: தமிழீழத்திலும் தமிழகத்திலும் ரூபாய்
ஆறு

First Print Sep. 1986, Copy right: Author Price : Rs. Six
(Included Tamil Eelam) Printed at Blaze Printers 12,
First main Road, Nehru Nagar, Madras-20.

பொதிகை

வெளியீடு:

அருட்குமாரன்

8/1, டாக்டர் T.V. தெரு

சேத்துப்பட்டு

சென்னை.31.

அட்டையில் : யாழ்ப்பாணம், நல்லூர், சங்கிலி
யன் அகதிகள் முகாமிலிருக்கும் திருகோணமலை
யைச் சேர்ந்த ஒரு அகதிக் குழந்தை. □ □
புகைப்படம்: இளவாலை விஜயேந்திரன்.

In the Cover : Picture of a child refugee belonging to
Trincomalee at Sankilian refugees camp, Nallur, Jaffna.

□ Photograph: Ilavalai Vijayendran

பதிப்புரை

இனி வரும் காலம் என்ற நா. சபேசனின்
கவிதைத் தொகுதி எங்களின் முதலாவது
வெளியீடாக வெளிவருகிறது.

தமிழீழ விடுதலைக்கான அரசியற் செயற்பாடு
களில் தன்னை இணைத்துக்கொண்ட—அதன்
மூலம் தன்னை வளர்த்துக்கொண்ட ஒரு சாதாரண
மனிதன் தன் கவிதைகளின் மூலம் தான் நடந்த
பாதையில் நிகழ்ந்தவற்றை இங்கு சொல்லி
யிருக்கிறான்.

சபேசனே தனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டது
போல இக்கவிதைகள் வெளிக்கொணரும் உணர்
வுகளுக்கு எமது தாயகத்தின் சூழலே முதற்
காரணமாகும். குண்டு மழை பொழியும் எங்க

எது கூரைகளில் துப்பாக்கிகளோடு கலை இலக்கியங்களும் உயர்த்திப்பிடிக்கப்படுகின்றன. கலை இலக்கியம் சார்ந்த இந்த மாற்றங்களுக்கு ஆரம்பம் முதலே அடித்தளமைத்தது அலை என்னும் சஞ்சிகை. அதனை இன்னொரு தளத்திற்கு இட்டுச்சென்றது புதுசு. அதன் ஆசிரியர்களில் ஒருவரான சபேசனின் தொகுதியை வெளியிடுவது 'பொதிகை'க்கு பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

கடந்த காலங்களை வெளிக்கொணர்ந்ததைவிடவும் நிகழ்கால அவலத்தையும், எதிர்காலப் பயணத்திற்கான நம்பிக்கையையும் இவரது கவிதைகளில் காணலாம். இதற்கு உதாரணமாக

“அம்மா...

இனி வருபவர்களிடம் சொல்லு:
உனது மகனின் முதுகின் பின்பும்

துவக்குகள் இருந்தன!”

என்ற பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்

தென்னாசியாவின் முக்கிய விடுதலைப்போராட்டமான தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் சில கூறுகளை இக்கவிதைத் தொகுதி வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. எமது போராட்டத்தின் பல்வேறுபட்ட அம்சங்களை வளர்த்தெடுக்கும் பதிப்புத்துறை சார்ந்த முயற்சிகளில் பொதிகை நடைபயிலும்.

உங்களது ஒத்துழைப்பை நிரம்பவும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

தோழமையுடன்
பொதிகை
சென்னை-31
11-09-1986

காணிக்கை

70களின் துவக்கத்திலேயே இழக்கப்பட்டு விட்ட
பாட்டாளிவர்க்க கட்சி உணர்வையும்
மாக்ஸிச- லெனினிசத்தையும்
தனி ஒரு மனிதனாக நின்று
தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின்
புதிய தலைமுறைக்கு கொண்டு வந்து தந்த
அந்த ஒரு பங்களிப்புக்காக
தமிழீழ வரலாற்றிலும் மாக்ஸிசவாதிகளின்
மனதிலும்
நீங்காத இடம் பிடித்த
தோழர் விஸ்வாவுக்கு

ஒரு முன்னுரை

‘இனி வரும் காலம்’ என்ற இந்தத் தொகுதி
யில் 1980 டிசெம்பர் முதல் 1986 ஜூலை வரை
என்னால் எழுதப்பட்ட பன்னிரண்டு கவிதைகள்
உள்ளன. இவைமட்டுமே என்னால் எழுதப்பட்ட
கவிதைகள். நான் ஒரு கவிஞனல்ல. மாறாக,
அவ்வப்போது சில கவிதைகளை எழுதியுள்ளேன்.
அவற்றில் சிலவற்றைப் படித்த சிலர் என்னை
யும் ஒரு கவிஞனாகவே கருதுகின்றனர். நானும்
சிலகாலம் என்னை ஒரு கவிஞனாகவே கருதி
வந்தேன். சில தோழர்களின் உறவும் ஈழத்துக்
கவிஞர் சிலரின் தொகுதிகளுமே என்னைப்பற்றிய
இந்த மதிப்பீட்டுக்கு உதவின. இந்தத் தொகுதி
யைப் படிக்கின்றபோது என்னுடைய வார்த்
தையின் யதார்த்தத்தை நீங்கள் உணர்வீர்கள்.

என்னுடைய கவிதைகள் சாதாரணமானவை.
பாரதியாரையும் ஈழத்துக்கவிஞர்கள் சிலரின்

கவிதைகளையும் ஈழத்தில் மொழி பெயர்க்கப் பட்ட கவிதைகளையும் மட்டுமே நான் படித்துள்ளேன். பாரதிதாசனையும், புதுமைப்பித்தன் கவிதைகளையும் கூட நான் படிக்கவில்லை. அந்த வகையில் என்னுடைய கவிதைபற்றிய அறிவு மிகவும் வரையறைக்குட்பட்டது.

என்னுடைய கவிதைகளிலே பெரும்பாலானவை சம்பவங்களினடியாக எழுந்தவையே. அவ்வகையானவற்றில் சில ஏற்படுத்திய மன உணர்வை விட அச்சம்பவங்களின் நேரடியான தாக்கமானது மிகவும் அதிகமானதாகும். யாழ்ப்பாண நூலகத்தை எரித்த சம்பவம் ஏற்படுத்திய பாதிப்பில் சிறிதளவையேனும் 31 வைகாசி 81 என்ற கவிதை தரவில்லை. ஆனால் வேறு சில கவிதைகள் இதற்கு நேர்மாருனதாக அமைந்துள்ளன. என்னுடைய சிநேகிதி

ஜூலிக்கு எழுதிய கவிதை இவ்வகையினதாகும்.

கவிதைகளில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள் மிகவும் இலகுவானதாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடையவன் நான். ஆனால் சொற்களைக் கையாள்வதில் மிகுந்த கஷ்டங்களை நான் சந்திக்கின்றேன். மக்களிடமிருந்து வழக்கொழிந்து செல்லும் சில சொற்களை நான் கையாண்டிருக்கிறேன். 'இன்னும் ஒரு முறை' என்ற கவிதையில் வரும் 'புட்கன்' 'சப்திக்க' என்ற சொற்களை இங்கு உதாரணிக்கலாம். இச்சொற்கள் மக்களிடமிருந்து விடைபெற்று இலக்கணப் புத்தகங்களில் மட்டுமே உயிர் வாழ்பவை. இவற்றுக்குப் பதிலாக பொருத்தமான சொற்களை கண்டுபிடிக்க முடியாமற்போனது என்னுடைய மொழியறிவின்மையின் பார்ப்பட்டது.

இத்தகைய பல குறைகளையும் மீறி என்னுடைய கவிதைகள் உங்களிடம் ஏதாவது பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தால் அதற்கு நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் யுத்தகளமே காரணமாகும். இராணுவம், கடற்படை, விமானப்படை ஆகியவற்றின் அழித்தொழிப்பு நடவடிக்கைகளினால் அமைந்தது எங்களின் வாழ்க்கை. ஒவ்வொரு நாளும் நாங்கள் புதிய புதிய அனுபவங்களையும் துயரங்களையும் நோக்கொள்கின்றோம். என்னுடைய கவிதைகளில் அவை வெளிப்பாடடைவது ஆச்சரியமானதல்ல.

கவிதையையும், இலக்கியத்தையும் விடவும் மக்களின் விடுதலையை நான் நேசிக்கின்றேன். 'ஜனநாயகப் புரட்சியா சோஷலிஸப் புரட்சியா என்று தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தவர்களில் சிலர் குண்டடிப்பட்டுச்

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்
நூலகம்

செத்துப் போகிறார்கள்' என்று கவிதையெழுது வதைவிட, அந்தப் பிரங்கி குண்டுகளுக்கு பதிலடி கொடுக்கும் அரசியலியக்கம் ஒன்றினை அமைப்பதனையே சரியானதாகவும், அவசியமானதாகவும் கருதுகிறேன். இலக்கியங்களால் புரட்சி தோன்றுவதில்லை. மாறாக, புரட்சியே பல இலக்கியங்களையும், இலக்கியகர்த்தாக்களையும் உருவாக்குகிறது. அந்தப் புரட்சியை சரியான திசைவழியில் கொண்டு செல்வதற்கு புரட்சிகர அமைப்பொன்று அத்தியாவசியமாகும். அத்தகைய அமைப்பானது இல்லையெனில் புரட்சியே இல்லாமல் போகிறது. எனவேதான் நான் ஒரு கவிதையை எழுதுவதை விடவும் புரட்சிகர அமைப்பொன்றை உருவாக்குவதை முதன்மையான பணியாக கருதுகிறேன். வரலாற்றுக் கடமைகளில் இருந்து நாம் வழுவிய

போகிறபோது வரலாறே எம்மிடமிருந்து நழுவிவிடுகிறது.

என்னுடைய கவிதைகளில் ஒன்றிரண்டைத் தவிர மிகுதி உங்களிடம் அரசியலைப் பேசுகின்றன. அவை என்னுடைய இருபத்திரண்டு வருட வாழ்க்கையின் அனுபவங்களாகும். இந்த மிகவும் குறுகிய வயதினுள் நான் அடைந்துள்ள அனுபவங்களை ஏனைய ராணுவ ஒடுக்கு முறையை நேரடியாக சந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நாட்டவரே பெற்றிருப்பர். கவிதைகளில் வெளிப்படுகின்ற என்னுடைய இந்த அனுபவங்களானது வெறுமனே ஒடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மனிதனின் குரல்லல்ல. அதற்கெதிரான போரை நம்பிக்கையோடு முழங்குகின்ற குரலுமாகும். இதனை என்னுடைய கவிதைகள் உங்களிடம் சொல்லும்.

□□

என்னுடைய ஒன்பதாவது வயதில் - ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கையில் வகுப்புத் தமிழாசிரியரின் வேண்டுகளின் படி ஒரு கவிதை எழுதினேன். அதுதான் என்னுடைய முதற் கவிதை. 'இல்லை என்ற சொல்லை இல்லாமல் செய்ய வேண்டும்' என்ற ஒருவரிமாதிரி இப்போதும் ஞாபகத்திலிருக்கிறது. எழுதப்பட்ட ஒரு வாரத்தினுள்ளேயே அக்கவிதை தொலைந்து போயிற்று. ஆனால் அது மிகவும் நன்றாக இருந்ததாக தமிழாசிரியரும் எனது குடும்பத்தினரும் சொன்னார்கள். என்னுடைய மூத்த அண்ணன் அதன் பிறகு நிறையப் புத்தகங்களை வாங்கி வந்து தருவார். (அவரது ஊக்கமே என்னை இலக்கியத்துறையினுள்ளும் அரசியலினுள்ளும் தள்ளிற்று).

அந்த முதலாவது கவிதைக்குப் பிறகு நான் காண்டுகளின் பின்னரே இலக்கிய முயற்சிகளில்

ஈடுபட்டேன். அப்போது மகாஜனக் கல்லூரியில் ஒன்பதாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். வகுப்பில் கையெழுத்துப் பத்திரிகை ஒன்றை தமிழாசிரியர் திரு ச. விநாயகரத்தினம் அவர்களின் ஆலோசனையுடன் ஆரம்பித்தோம். 'தமிழ் இன்பம்' என்ற அதன் ஆசிரியராக நான் நியமிக்கப்பட்டேன். அதற்கு என்னோடு துணையாக இருந்தவன் (இன்று லண்டனில் இருக்கும்) சுரேஷ். அழகான கையெழுத்து அவனுக்கு. ஓவியமும் வரையக் கூடியவன். வித்தியாசமான முறைகளில் பத்திரிகையை வடிவமைப்பான். அந்தப் பத்திரிகையிலேயே நான் எழுதத் தொடங்கினேன்.

சேரனின் இரண்டு கவிதைகளும் நான் கவிதை சிறுகதை என்று நினைத்துக்கொண்டு எழுதியவைகளும், எனது சகநண்பர்களின் ஆக்கங்

களும் வெளிவந்தன. மாணவர்களின் முயற்சிகளை தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகப்படுத்துவது (பொதுவாக) மகாஜனாவின் பாரம்பரியம். எங்களது முயற்சி மட்டும் விதிவிலக்காகி விட முடியுமா? முதலாவது இதழ் சுவர்ப் பலகையில் ஒட்டப்பட்ட மறுநாள் அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள் வந்து ஒருபாட நேரம் முழுவதும் வகுப்பில் இருந்து உற்சாகப்படுத்தினார்.

ஆனால் பத்திரிகையையிட்டு மிகவும் சந்தோசம் கொண்டவர் எனது மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராசன் அவர்கள். சிறிது காலத்தின் பின் அவரே அதன் பொறுப்பாசிரியரானார். என்னுடைய பள்ளிப்பருவத்தின் முயற்சிகளை மிகவும் உற்சாகப்படுத்தியவர் அவர். அவரது பார்வையும் எனது

பார்வையும் அப்போதே வேறுபட்டவை என்ற போதுங்கூட தன்னுடைய கருத்தெதனையும் திணிக்காமல் சுயமான வளர்ச்சிக்கு மிகவும் உற்சாகப்படுத்தியவர் அவர். இன்றைக்கும் அவரது பணி தொடர்கிறது.

அந்த (1977ம்) ஆண்டுடனேயே தமிழ் இன்பம் நின்று போனாலும் கல்லூரி இலக்கிய போட்டிகளிலும், 'ஈழநாட்'டின் மாணவர் பக்கத்திலும் நான் தொடர்ந்து எழுதினேன்.

1979ம் ஆண்டின் கடைசிப்பகுதியில் அவசர காலச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. இன்பம் செல்வம் போன்ற இளைஞர்களது பிணங்கள் தெருவோரங்களில் வீசப்பட்டன. பல இளைஞர்கள் தேடுதலுக்குள்ளானார்கள். இந்த நேரத்தில் தான் ரவி, பாலசூரியன், விஜயேந்த்

திரன் ஆகியோருடனும் சேரனுடனும் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தேன். இலக்கிய ரீதியாக மட்டும் அல்லாது அரசியற் கருத்துக்களிலும் எமது சிந்தனையைச் செலுத்த ஆரம்பித்தோம். இன ஒடுக்குமுறை கூர்மையடைவதை நாங்கள் புரிந்து கொண்டோம்.

1980ல் 'புதுசு' சஞ்சிகையை வெளியிட ஆரம்பித்தோம். அது வெறும் இலக்கிய சஞ்சிகையாகவே வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. எங்களது அரசியல் உணர்வை புதுசு அவ்வளவாகப் பிரதிபலிக்கவில்லை. பின்னர் எங்களின் அரசியற் செயற்பாடுகள் ஊக்கம் பெற்ற போதே புதுசு அரசியற் கருத்துக்கள் சில வற்றை வெளியிட்டது.

'புதுசு' வெளிவர ஆரம்பித்த தன் பின்னரே

எனது இலக்கிய அறிவு வளர ஆரம்பித்தது. இதில் பெரும் பங்கு சேரனுடையதாகும். 'புதுசு' மூலம் பல்வேறு இலக்கிய வாதிகளுடனும், ஆர்வலர்களுடனும் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. இதனால் நிறையப் படிக்கவும், தெரிந்து கொள்ளவும் முடிந்தது.

என்னுடைய இலக்கிய செயற்பாட்டில் அரசியல் உணர்வை ஆழப்படுத்தியவர் தோழர் வி. விஸ்வானந்ததேவன். அவரை ஒரு தனிநபர் என்பதை விட ஒரு அரசியற்போக்கு என்பதே பொருத்தமானது.

இலங்கையில் 1970களின் ஆரம்பப்பகுதிகளில் கல்லறைக்கு அனுப்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மார்க்ஸிச-லெனினிச—மாசே துங் சிந்தனையை தனியொருவராக நின்று பேணி இன்றைய

தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் போராட்டப் பரம்பரையிடம் கையளித்தவர் அவர்.

1981 முதல் அவரது வழிகாட்டலில் வளர்ந்தவன் நான். ஒடுக்குமுறைக் கெதிரான போராட்டத்தில் அர்ப்பணிப்புடன் போராடும் அவரிடமிருந்தே நான் நிறையக் கற்றுக் கொண்டேன். அவர் இல்லையென்றால் நான் இன்றைக்கு எங்கேயோ சிதைந்து போயிருக்கக்கூடும். வெறும் இலக்கியம் பேசிக் கொண்டிருந்த என்னை மக்களின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் இணைத்தவர் அவர். அவரது தொடர்பின் பின்னரே என்னுடைய அரசியற் பார்வை விசாலித்தது.

அரசியற் செயற்பாடுகளில் இறங்கியதன் பின்னர் நிறைய அனுபவங்களைப் பெற்றுள்ளேன்.

அவை என்னுள்ளும் எனது படைப்புகளிலும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றபோதிலும், என்னுடைய அரசியற் கருத்துக்களுக்கும் படைப்புகளுக்குமிடையில் நிறைய இடைவெளியுள்ளது. □□□

இன்றைக்கு ஈழத்துக் கவிதைகள் பலபடிகளைத் தாண்டி வளர்ந்து வருகிறது. நிறைய இளைஞர்கள் கவிதை எழுதுகிறார்கள். அவர்களால் பல புதிய அனுபவங்களை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் சந்திக்கிறது. அடக்குமுறையையும், அதற்கெதிரான போராட்டத்தையும் பார்வையாளர் நிலையிலிருந்து கவிஞர்கள் சித்தரித்த நிலைபோய் இன்று போராளிகள் சிலர் கவிஞர்களாக தங்களது வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவத்தை கவிதைகளாக பதிவு செய்கிறார்கள்.

ஈழத்துக் கவிதைகளின் இன்றைய வளர்ச்சியில் சேரனின் பங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டியது. ஈழத்துக் கவிதையின் வாசகப்பரப்பை அதிகப் படுத்தியவர் சேரன். அதற்குச் சமமாகவே உருவாகி வரும் புதிய எழுத்தாளர்களிடம் பலத்த தாக்கத்தை அவர் ஏற்படுத்தியுள்ளார். ஈழத்தில் இன்றைக்கு எழுதிக் கொண்டிருக்கிற எழுத ஆரம்பிக்கிற இளங்கவிஞர்கள் எவருமே சேரனின் பாதிப்புக்குள்ளானவர்களே. இந்தியாவிலும் பலரிடத்தும் சேரனது தாக்கத்தை இனங்காண முடிகிறது. ஆனால் சேரனின் அரசியலுடன் நான் முரண்படுகிறேன். மணியம் சேரன் பற்றி எழுதிய விமர்சனத்துடன் எனக்கு உடன்பாடு உண்டு. (விபரமான தகவல்களுக்கு பார்க்க : “சேரன் கவிதைகள் பற்றிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின்

விமர்சனம் : சில எதிர் நியாயங்கள்'' என்ற மணியம் எழுதிய கட்டுரை, புதுசு-10.) சேரனுக்கு அடுத்தபடியாக வ. ஐ. ச. ஜெயபாலனைக் குறிப்பிடலாம். ஜெயபாலனின் கவிதைகள் குறுகிய எல்லைகளைக் கொண்ட தல்ல. ஜெயபாலனிடம் பரந்து விரிந்த தள மொன்றில் கவிதைகளை எதிர்பார்க்கலாம். யாழ்பாணத்திலிருந்து மலையகம் வரையும், நெடுந்தீவிலிருந்து அம்பாறை வரைக்கும் ஜெயபாலனின் கவிதைகளில் நாங்கள் பயணம் செய்யலாம். ஆனால் இப்படியான இயற்கை வர்ணிப்புகளே அளவு மீறி ஜெயபாலனின் தோல்வியாகவும் அமைந்து விடுவதுண்டு. ஜெயபாலனின் இன்னொரு தனித்துவம் சந்தம், ஜெயபாலனுக்குப் பிறகு இளவால விஜயேந்திரனிடமே இவ்வாறான சந்தத்தை நான்

அனுபவிக்கிறேன்.

இந்த இரண்டு பேரும் என்னுடைய கவிதைகளில் நிறைய பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியவர்களாவர். இவர்கள் இருவரையும் தவிர என்னைப்பாதித்த இன்னொருவர் எம். ஏ. நுஃமான் சிவசேகரம் ஊர்வசி ஆகியோரும் இன்னும் பலரும் என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தவர்கள்.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக என்னிடம் செல்வாக்குச் செலுத்தியது பெயர் குறிப்பிட முடியாத இரண்டு தோழர்களின் விமர்சனங்கள். எத்தனையோ இரவுகள் நித்திரை கொள்ளாமல் விவாதங்களில் நாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். அதன் மூலம் மிகவும் அதிகமான பலனை நான் பெற்றுள்ளேன்.

இவர்களைவிட என்னுடைய கவிதைகளை படித்து விமர்சனம் சொல்லி உற்சாகப்படுத்தியவர்கள் புதுசுகளும், திரு. நா. சுப்பிரமணிய ஐயாவும். இவர்கள் அனைவரதும் உற்சாகத் தினாலும் பாதிப்பினாலுமே என்னுடைய கவிதைகள் இன்றைக்கு தொகுதியாக உங்களிடம் வந்து சேர்கின்றன. இவர்களுக்கு நன்றி தெரிவிப்பது சுத்த அபத்தமாகும்.

என்னுடைய கவிதைகளை வெளியிட்டு உற்சாகப் படுத்திய வானம்பாடி, புதுசு, சுவர், இளந்தென்றல், ஆகிய சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கும் மரணத்துள் வாழ்வோம் தொகுப்பாசிரியர்களுக்கும், மறு பிரசுரஞ்செய்த சக்தி, ஈழ முழுக்கம் சஞ்சிகைகளுக்கும் என்னுடைய நன்றிகள்.

30885

இத்தொகுதி வெளிவர உதவிய வைகறை, மாரீஸ், அருட்குமரன், பிளேஸ் பிரிண்டர்ஸ் ரமணி, அச்சகத் தோழர்கள், அட்டைப் படத்தை எடுத்த விஜி ஆகியோருக்கும் வெளியிடுகின்ற 'பொதிகை' வெளியீட்டினர்க்கும் என் அன்பு,

தோழமையுடன்
நா. சபேசன்
தமிழீழம்

30-08-86.

□

இனிவரும் காலம்

இன்றைக்கு
இன்றைக்குத்தான்
பிறக்கின்றாய்,

நானே நீ நடத்தல் கூடுமெனினும்
சிலகால மெடுத்தலும் கூடும்
முடமாக்க சிலபேர் பார்ப்பார்கள்
தடுக்க முயலலாம்

எப்படியாயினும்
நீ நடந்தே ஆவாய்
என்றொரு நம்பிக்கை
என்னுள்.

□ டிசெம்பர் '80

31 வைகாசி 81

வீதி களெல்லாம்
சாம்பல் கிடந்தது,

வீடுகளெல்லாம் பூட்டியிருந்தது

வேலிகள் சில பயிரை மேய்ந்தது,
ஆயிரக் கணக்கில்
பெற்றோ லெரிந்தது,
லட்சம் லட்சமாய்
அரக்கர்கள் திரிந்தனர்.

வீதிகளெல்லாம்

சாம்பல் கிடந்தது,

வீடுகளெல்லாம் பூட்டியிருந்தது,

துப்பாக்கி சுமந்தவர் கைகளில்
பந்தங்கள் தூக்கினர்

தீயுடன்.

இரவுகள் முழுவதும்
கடைகள் எரிந்தன,
பொதுசன நூலகம் அழிந்து போனது,
'சுழநாடு'ம் சாம்பலானது,
வீடுகளெல்லாம் நொருக்கப்பட்டன,
வாகன மெங்கும்
கொழுத்தப்பட்டது,

எங்கெ யெனினும்
வேட்டொலி கேட்கும்,
புதிய பயிர்கள்
அழிந்து கருகும்

வீதிகளெல்லாம்
சாம்பல் கிடந்தது,
வீடு களெல்லாம் பூட்டியிருந்தது,

சோளகக் காற்றில் சாம்பல் பறந்தது
அனலாய் உள்ளே
தனலும் தெரிந்தது

□ 1981-06-09

இன்னும் ஒரு முறை...

இன்னும் ஒரு முறை
வைகறைத் துயிலெழல்,

துப்பாக்கிகள் நீண்டதில்
ரத்தம் சிந்தி,
பூக்கள் சில உதிர்ந்து போனது.

‘கறுத்த’ வானம்
விடிந்து வந்தது,
உதிர்ந்த பூக்கள்
கண்ணில் தெரிந்தது.

வைகறைப் பொழுதில்
பூட்கள் ஒன்றுமே
‘சப்திக்க’ வில்லை.

வேட்டொலி கேட்டு
புதிதாய் சில
பூக்கள் மலர்ந்து போனது.....

கூடவே
வானத்தில் கூட
தீயின் பரவல்;

இந்த முறையும்
எங்களில் சிலபேர்
சிரித்தபடியே.....

□ 25-08-81

காலம்

மஞ்சளாய் பழுத்த
இலைகள் சொரியும் பூவரச வேலிகளும்,
வயல் வெளியெலாம் ஓரங்காட்டும்
பனைகளும் நிறைகிற
எனதுரில்
காகங்கள் கூட சுதந்திரமாய்த் திரிந்த
காலமொன்றுண்டு.

செம்பாட்டு மண்ணிலும்
மிளகாயும் வெண்காயமும்
நிறைய, நிறைய விளைந்திருக்கும்
சாமம் வரையும் திருவிழா நடக்கும்;
கலகலத்தபடி நடந்து செல்வர்
எமது பெண்கள்.

நிலா முற்றத்தில் எமதன்ணையர்
பாடலிசைத்தனர்.

அந்நியமணம்

வீச ஆரம்பித்த தெமதூரில்
மக்களுக்கே தெரியாத கால்களெமது
ஒழுங்கைகளை ஆக்கிரமித்தது.

திழலையும் பூவையுந் தந்திருந்த
குடைவாகை மரத்தின் கீழொருநாள்
இளைஞர் இருவர் குருதியில் கிடந்தனர்.

அவர்களின் உடல்களை கொம்புலுப்பிப்பூக்கள்
அஞ்சலி செய்தன,

சுவாமி காவிய பக்தர்கள் மீதும்
திருக்கை வால் பட்டது;
வாகனத்தினது தலை தூர விழுந்தது.

திருவிழா போய் பூசை மட்டுமே
நடக்கத் தொடங்கியது;
அதுவும் போயிற்றுப்போ

□ 11-02-82

ஒரு சிநேகிதிக்கு எழுதியது

என்னரும் சினேகை ஜூலி
உன்னை 'அவர்கள்' உதைத்தனராமே
காக்கிகள் போட்ட காவற் கூட்டம்.

இனமத பேதமற்று இன்று
வவுனியாவில் உண்ணாவிரதம்
பத்திரிகையில் படித்து தெரிந்து கொண்டேன்
நீயும் அங்கிருப்பாய் என்றும் நினைத்தேன்

வயல்கள் நிறையும் வவுனியாத் தெருக்களில்
சயிக்கிளில் திரியும்

உனது நினைப்பு சந்தோஷமளிக்கும்
எனக்கு.

ரீயூஷனுக்கு செல்லும் பெண்களை,
ஒழுங்கை முடக்குகளில்

காதலர்களோடு நின்று சல்லாபிக்கும்
உன் வயதுப் பெண்களை காண நேர்கையில்
என்னரும் சினேகை ஜூலி
உனது நினைவு பிரமிப்பாகும்

எல்லோரும் படித்தால்
என்னரும் மக்களை, தங்களைப் பற்றியே
தெரியாதிருக்கும் எங்கள் பெண்களை
தட்டியெழுப்புவது யாராம்?
அன்றொருகால் எனைக் கேட்டாய்
யாழ்ப்பாணத்தில்.
திரும்பவும் உனைக் கண்டது
வன்னியிலே தான்.

என்னரும் மக்களை, தங்களைப் பற்றியே
தெரியாதிருக்கும் எங்கள் பெண்களை
கட்டியெழுப்பும் உனைக்கண்டேன்.

ஒரு சயிக்கள் போதுமுனக்கு
எமது மக்களை கட்டியெழுப்ப.
யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து
நீ கொணர்ந்ததும் இவை தான்;
செருப்பு,
ஒரு சயிக்கள்,
புத்தகங்கள் கொஞ்சம்,
இரண்டு சேரடி உடுப்புக்கள்

என்னரும் சினேகை ஜூலி
இன்றுதான் ஒருவர் சொன்னாரிதனை
கண்ணீர்ப் புகையின் பின்னர்
உனது கூந்தலைப் பிடித்து உதைத்தனராம்!

கண்ணீர்ப் புகைகளும்,
குண்டாந்தடிகளும்
உன்னை இன்னும் வளர்க்கும் என்பதை
அவர்கள் அறியார்!

□ 24-12-82

காதல் பற்றிய மூன்று கவிதைகள்

ஒன்று

உன்னோடு கூடவரவே
விருப்பம் உன் டெனக்கு.

உனக்கு முன்னால் நடந்துபோக
என்றுமே நான் விரும்பியதில்லை.

சமாந்திரமாய் கைகளைக் கோர்த்தபடி
நடந்து செல்லவே
நான் ஆசைப்படுகின்றேன்.

எனக்குத் தேவையான தெல்லாம்
என்னைப் பற்றிய புரிந்துகொள்ளலே.
பிறகே,
மற்றவையெல்லாம்.

நான் வெகுதொலைவு
போக வேண்டியுள்ளது,
விரைவாய் நீட்டு உன் கரங்களை...

□ 05-07-82

இரண்டு

ஈச்சையும் பன்னையும் மண்டிக்கிடக்கும்
சுடலையின் பின்புறம்
எதிர்பாராமல் சந்தித்தோம்.

என்னைக் கண்டதும் கண்கள் விரிந்தது;
மெதுவாக
சயிக்கினை நிறுத்தினாய்.

மழைகள் முடிந்து படர்ந்து கிடக்கும்
பச்சைப் பின்னணியில் -
நல்லதொரு கவிதையைப் படிப்பது போல
சிவந்து நிற்கிறாய்!

□ 05-01-83

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

முன்று

தடை உடைக்க முடியாது
தடம் அழித்துச் செல்கின்றாய்,
உறவுடைக்க முடியாது
வேலிகளுள்
'குந்து' கிரயம்.

பச்சையாய் விரிந்து கிடக்கும்
சுடலைப் புறமும்,
ஆட்கள் வராத ரீச்சர் வீட்டின்
முன்புறமும்,
ரியூற்றி எனவும்
நாங்கள் 'சல்லாபித்தது' எல்லாம்
நேற்றெனவே
எல்லாம் உருக்குலைந்து போயிற்று.

நான் இருக்கும் 'வெளி'க்கு வருவதற்கு
வேலிகளை உன்னால்
மீறமுடியும் என்றிருந்தேன்.

உன்னைப் போலிருக்கும்
யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்கள்
அனைவருக்கும்
உரத்த குரலில் சொல்ல விரும்புகிறேன்:

“தீ மூட்டுங்கள்
வேலிகளை அத்தீயில் எரியுங்கள்;
பிறகு,
நாங்கள் இருக்கும் வெளிகளுக்கு
வாருங்கள்!”

‘பிரிவு துயர்மிக்கது’
என்பதை நானும் அறிவேன்

ப்ரிய ராஜீ

அந்நியரிடம் நசிபடுவதைவிட

இத்துயர் சிறிதே

அறிக நீ!

□ 30-04-83

பதில்

ஆறு மணிச் செய்தி
முடிகையில்தான் கேட்டேன்.

பூமி பிளந்து
என்னையே விழுங்குவதாய்
உணர்வு வந்தது

முகமறிந்த சிலரதும்
முகமறியாப் பலரதுமாய்
ஐம்பத்தி நால்வரின்
தினையும் முகிழ்ந்தது...

ஒளி மிகுந்த வாழ்க்கையை
எமது மண்ணில் நிறுவ
துயர் மிகுந்த நாட்களை
உறுதியோடு கடந்தீர்

‘விடுதலை பெறும் எனது நாட்டை
பார்க்க அங்கதன் ஒருவனுக்கு
அளியுங்கள் விழிகளை....!’
அந்நிய நீதிமன்றில் முழங்கினீர்
தோழர்களே!

நீங்களும் இன்றில்லை,
உங்கள் குரல்களும் இல்லை.
துவக்கெடுத்த உங்கள் கரங்களும்
துண்டிக்கப்பட்டு விட்டன....

ஒப்பாரிகளும்
ஒலங்களும் எழும்
எனது நாட்டில் இன்னும் நாங்கள்
எஞ்சியுள்ளோம்!

துயரினை அறிவோம்,
அழுகையை அறிவோம்,
மரணத்தை அறிவோம்,
அதனைமீறி
எங்களின் வலிமையும் அறிவோம்!

அழுகரல் இனி அடங்கும்,
எங்கள் கரங்கள் பேசத்தொடங்கும்!

□ 29-07-83

பொபிஸான்ட்ஸின் மரணம்

‘பொபிஸான்ட்ஸ்’

உலகின் நரம்புக்ளை ஓர்கணம்

அதிரச் செய்ததுன் மரணம்!

முகமிழந்த மனிதர்கள் மத்தியிலிருந்த

என் உரோமங்கள் சிலிர்ப்புற்றன,

தோழ!

வாழ்க்கை என்பது கடவுளின் தீர்மானமாகக்

கொண்டவர் மத்தியில்

உன்னைப் போன்ற எண்ணம் கொண்ட

நாங்களும் இருந்தோம்.

‘வாழ்க்கை என்பது மனிதனின் சிருஷ்டி’

என்றபடிக்கு

மிகச்சிலபேராய் ஓங்கியகுரலில்

நாங்கள் கத்தினோம்!

வாழ்வு இல்லை என்பதை

உணர்ந்து

இன்றைக் கெங்கள் மக்கள்

எழுந்து வருகிறார்.

எங்களால் இயன்ற வழிகளில்

நாங்கள் மானிடர் என்பதை

உரத்துக் கத்துவோம்!

நியூயோர்க் நகரத்துப் பூங்காவில்

காதலி மார்பில் துவளும் மனிதனும்

‘ஹெக்’ நகர நீதவான்களும்

இன்னும் எஞ்சிய எல்லா மனிதரும்

எங்கள் உறுதி உணர்வர்.

அலையலையாய் மக்கள் எழுந்துவரும்

இன்றைய காலைப் பொழுதிலும்

பணி உறைகிறது....

பொபிஸான்ட்ஸ்

உந்தன் நினைவில்

வாழ்வை மீட்பதன் வலிமை உணர்கிறேன்!

□ ஜனவரி '1984

நான் ஆசைப்படுகிறேன்!

எங்களின் கிராமங்களின் மீது
விமானங்கள் குண்டு வீசுகிற
இன்றைய நாட்களிலும்
உங்களது மொழியில் பேச
நான் ஆசைப்படுகிறேன்!

உங்களது பச்சையரிசிச் சோற்றை,
ஈரப்பலாக்கறியை,
அன்பான உபசரிப்பை,
அதனிலும் மேலான நட்பை
அனுபவிக்க நான் ஆசைப்படுகிறேன்!

நாணற் புதரருகே,
நீரோடும்
உங்களது ஆறுகளில்

நீந்தி மகிழ
நான் ஆசைப்படுகிறேன்!

என்போல் ஆசையுள்ள
உங்களது நிலையும்
இதுபோல்தான்.
ஆசை;
வெறும் ஆசை.

கொழும்புத் தெருக்களில்
வெட்டியும் எரித்தும்
கொடுஞ்செயல் புரிந்த
உம்மவர் போலவே
அனுராதபுரத்து வீதிகளெங்கும்
எம்மவர் தீர்த்த ஹேட்டுகள் கேட்டு
பெருந்துயர் கொண்டோம்!

மனித உணர்வை

30885

காலில் மிதிக்கும் இன்றைய பொழுதில்
முணுமுணுக்க மட்டுமே
முடிகிற தெனக்கு.

□ ஜனவரி '1986

மே '86 அம்மாவுக்கு

அம்மா...!

இன்னமும் காத்திரு...

கண்களிலிருந்து உதிர்ந்து கொண்டிருக்கிற
இரண்டு துளிக் கண்ணீரையும்
துடைத்தபடி காத்திரு,

நான் திரும்பி வருவேன் என்று....

உன்னுடைய அன்புக்குரிய மகன்
தன்னுடைய இளந்தோழர்களுடன்
கைகோர்த்தபடி திரும்பி வருவான் என்று.
வாளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற கண்களில்
நம்பிக்கையைத் தேக்கி
காத்திரு....

அம்மா...காத்திரு....!

இன்னமும் கன்னியாகவே இருக்கிற
இரண்டு அக்காமாரையும் எண்ணி
மனம் உடைந்து போயிருக்கும்
உன்னை
என் மரணச் செய்தியால்
காயப்படுத்த விரும்பவில்லை...

அம்மா...

நான் காயப்படுத்த விரும்பவில்லை!

உன்னுடைய பாசத்திற்கும்
அரவணைப்பிற்கும்
கனவுகளுக்குமுரிய மகன்
ஒரு எதிரியைப்போல
தெருவில் சுட்டெரிக்கப்பட்டான்
என்பதை
நீ நம்பப் போவதில்லை!

என்றபோதும் அம்மா...
 எதிரிகளோடு போர் புரியப்போன
 நெஞ்சரம் மிக்க உன்மகன்
 காற்று வீசுகிற தெருக்களில்
 எலும்பும் மிஞ்சாமல் சாம்பலாகிவிட்டான்
 என்ற செய்தியை —
 சந்தியில் வைத்து
 அவனைச் சூடுவதைப் பார்த்த இரண்டு பெண்கள்
 மயங்கி விழுந்தார்கள்
 என்ற செய்தியை
 உன்னிடம் தெரிவிக்குமாறு
 காற்றை நான் இறைஞ்சுகிறேன்!

ஏனெனில் அம்மா....

இனி வருபவர்களிடம் சொல்லு
 உனது மகனின் முதுகின் பின்பும்

துவக்குகள் இருந்தன!

□ 11-07-1986

காலம் உன்னைக் காயப்படுத்தவில்லை!

வெய்யில் எரிக்கும்
காலைநேரச் சென்னையில்,
ஒரு சிறுமர நிழலில்,
வேர்வை வடிய நான் காத்திருக்கிறேன்.

மூன்றரை ஆண்டுகளின்
முன்னர் போலவா
உனது தோற்றமிருக்கும்...?
உடல் பெருத்து,
வெய்யிலில் கறுத்து,
தோல்வியில் துவண்டு
எப்படியிருப்பாய் நீ...?
மூச்சு விடாமல் பேசுகிற
உன்னுடைய குரலும்
மாறிப் போயிருக்குமோ?

வார்த்தைகளிழந்து,
மௌனம் கொண்டு
இந்தச் சந்திப்பின் நேரத்தை
போக்கி விடுவாயோ?

நேற்றுக்கூட
நான் வந்திருந்தேன்.
மழை பெய்தபோது
மரங்களின் கீழ் நனைந்து,
மழை ஓய்ந்தபோது
கல்லுகளிலும் பைங்களிலும் குந்தி
இரண்டு மணி நேரத்தை
எதிர்பார்ப்பில் செலவிட்டேன்!
இன்றைக்கு ஏமாற்றமாட்டாய்
என்றெண்ணி நிமிர்கையிலே
நீ வருகியாய்!

சேலை உடுத்தியிருக்கிறாய்
என்பதைத் தவிர
அதேபோல்தான்
வேகமான நடை,
முகத்தில் காட்டாத சிரிப்பு,
சம்பிரதாய வார்த்தைகள் எதுவுமின்றி
பேசுகிற சலகலப்பு,
நண்பி....!
காலம்
உன்னைக் காயப்படுத்தவில்லை!
உன்னைப்பற்றி சொல்ல முன்னம்
‘நிறையப் பருத்திருக்கிறீர்கள்’
என்று
என்னைப் பார்த்துச் சொல்கிறாய்.
வெளியில் நடப்பது தெரியாது,
எழுத்தில் வருவது அறியாது,

தணிக்கையினுள்
நிறைய விசயங்களை இழந்து,
பயிற்சியில் களைத்து,
ஒய்வில் படித்து,
அரசியல் பேசி
முகாமினுள் நீண்ட நாட்கள்
முடங்கிப் போயிற்று
வாழ்க்கை.
சிறைகளினுள் அனுப்புவதுபோல
அட்டைகள் கிழித்து,
ஒளித்தபடி வந்த
புத்தகங்களைப் படித்து
அதிர்ந்துதான் போனோம்!
அதன் பிறகுதான்
நிறைய விசயங்கள்
முகாமினுள் வந்தன

கொலைகளின் விதங்கள்,
வதைகளின் முறைகள்,
பேயறைந்த முகத்தோடு
குசுகுசுத்து
தோழர்கள் சொல்வர்.
கிடங்குகள் வெட்டி,
ஆட்களை அதனுள் தள்ளி,
கிளிப்பைக் கழற்றி
கிறனைற்றை உள்ளே போட்டு,
எலும்பும் சதையும் எதுவென
அடையாளம் காணமுடியாமல்
சிதறிப்போயிருக்கும் உடல்களைப் பார்த்து
கைகொட்டிச் சிரிக்கும்
கொடூரத்தை,
உன்னைக் கூட கொல்வதற்கு
நேரத்தைக் காத்திருந்த

வெறித்தனத்தை
முன்னைப்போலவே
மூச்சுவிடாமல்
உக்கிரத்தோடு சொல்லி முடிக்கியும்!
சிறிது நேர மெளனத்தின் பின்னர்
'நாங்கள் தான்
இப்படியாயினோம்,
நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?
அன்றைக்குத் தொடக்கம்
இன்றைக்கு வரைக்கும்
பேசிக்கொண்டே இருக்கிறீர்களா?
வெளியே வந்துள்ள நாங்கள்
யாரை நம்பி
வேலை செய்வது?'
பேச்சை நிறுத்தி
மூச்சுவிட்டு

‘அரசியலில் பங்காளராயிருந்தோம்
சிறிதுகாலம் ஒதுங்கியிருந்து
பார்வையாளராயிருப்போம்’
என்ற உனது முடிவை
எனக்குத் தெரிவிக்கிறாய்

பதிலாக

நாங்கள் செய்த வேலைகளை

இடையிடையே

அவற்றை தடுத்தலையே

தம்முடைய வேலையாகக் கொண்ட

இயக்கங்களை,

துப்பாக்கிகளோடு தெருத்தெருவாக

எம்மைத் துரத்தித் திரிந்த

அவர்களின் வீரத்தை,

போராட்டத்தைவிட்டு ஒதுங்கிவிடாதே

என்ற என்னுடைய கோரிக்கையை
நீண்ட விளக்கங்களுடன்
நான் உனக்குச் சொல்கிறேன்!

அந்த மரத்தின் கீழ்

பின்னடைவினுள்ளும்,

மக்களின் உரிமைகளை நசுக்கும்

பாசிசவாதிகளின்

இன்றைய நடைமுறையினுள்ளும்,

புரட்சியின் மீது

நாங்கள் கொண்டுள்ள

உறுதியான நம்பிக்கையை

உனக்கு நான் தெரியப்படுத்துகிறேன்!

□ 16-09-1986

அளி மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே பாவலாக தமிழ் இலக்கிய உலகிலும் அரசியலிலும் அறியப்பட்ட சபேசனின் சொந்தப்பெயர் நாகவிங்கம் சிற்சபேசன். இருபத்திரண்டு வயது இளைஞரான இவர் 'இந்திரஜித்' என்ற புனை பெயரிலும் இடையிடை எழுதுபவர்.

கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை விமர்சனக் குறிப்புகள் என்று பல்வேறு விசயங்களில் கால் பதித்துள்ள சபேசன் 1980 ம் ஆண்டிலிருந்து தமிழ்மத்தில் வெளிவரும் 'புதுசு' சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவர். 1984 ல் ஒரே ஒரு இதழ் மட்டுமே வெளிவந்த 'சுவா' இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவிலும் அங்கம் வகித்தவர்.

தெல்விப்பழை மகாஜனக்கலச்சுரரி உயாதர மாணவர் படைப்பிலக்கிய மன்றத்தின் வெளியீடான 'இவர்கள்' (1981) சிறுகதைத் தொகுதியின் தொகுப்பாளராகவும், சேரனின் 'இரண்டாவது தூரிய உதயம்' (1983) கவிதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டாளராயும் இருந்த இவரது இலக்கியப்பணிகள் தொடர்கின்றன.